Saltul

Marius M.D.

3,2,1 start.

Naveta țâşni înainte formând un arc electric. Părea că pereții metalizați tremurau, apoi parcă se ondulau. În clipa următoare, o explozie de lumină orbi monitorul iar, naveta dispăru. Un fior trecu prin corpul Cameliei şi suflarea parcă-i îngheță. Urmări, înfricoşată, monitorul aşteptând.

— N-o să-l mai vedem acolo. N-avem camere să-l urmărescă la viteza aceea. Îl monitorizăm doar aici, zise Doctorul, arătându-i un alt monitor pe care pâlpâia o lumină ce se deplasa într-un sistem solar digital. Când va ajunge la Saturn, telescopul Vision, va putea să ne arate imagini.

— Peste o oră şi 20 de minute.

Doctorul o privi uşor surprins, apoi adăugă:

— Văd că Dragoş v-a explicat unele lucruri. În teorie distanța până la Saturn ar trebui să fie parcursă în 1 oră şi 20 de minute, dacă avem o navă care să ruleze cu viteza luminii. Din testele noastre am ajuns la concluzia că Speranța va depăşi această viteză.

— O să merg la copii, dacă apare ceva…

— Vă contactez imediat. Puteți viziona călătoria lui Dragoş pe sistemul Tv. Se transmite în direct.

În sala de mese cei doi copii erau înconjurați şi copleşiți de atenția mai multor femei din laborator. Cum intră în cameră, Alina zbură de pe scaun în brațele ei, chiar şi bebele zâmbi şi începu să dea din mânuțe la vederea ei. Îl luă în brațe strângându-l la piept. Se lăsă copleşită de amintiri, răspunzând neatentă celor din jur. Apoi, mai mute glasuri se ridicară exclamând.

— A ajuns! A ajuns! Şi toată lumea îşi concentră atenția asupra proiecției tv. Naveta apăruse lângă Saturn. Totul părea în ordine. Camelia izbucni în lacrimi, de bucurie, atunci când auzi glasul lui Dragoş în difuzoare.

— Totul a decurs normal, misiune îndeplinită. Mă întorc acasă. Spuneți-i soției mele c-o iubesc.

— Şi eu te iubesc aproape strigă Camelia cu ochii umezi. Apoi se întoarse spre Alina şi-i arătă cu mâna spre navetă.

— Acolo e tata, vezi?

— Bună tati! Şi fetița îi făcu veselă cu mâna.

— Misiune îndeplinită, aşa a spus Dragoş Munteanu. Primul om care a trecut bariera vitezei luminii. Incredibil, asta va intra în cărțile de istorie. Primul om ce a depăşit viteza luminii este un Român. Asta trebuie să vă facă extrem de mândrii. Vocea comentatorului fu acoperită de consilierul doctorului care intră în sală.

— Doamnă Munteanu, Doctorul vă cheamă în sala de comandă. În laborator, un sentiment de nelinişte o cuprinse, atmosfera de calm se preschimbase într-una de preocupare.

— Ce se întâmplă? Totul este în regulă?

— Da, nu-ți face probleme. Totul e sub control. Zise doctorul oarecum nesigur pe el. Apoi reluă. Te-am chemat pentru că Dragoş va face saltul înapoi. Ai zis că vrei să fii prezentă. Camelia aprobă dând din cap.

— Bine oameni buni, Dragoş începe saltul spre casă, hai să-l aducem înapoi în siguranță.

1,2,3 start.

Naveta dispăru de lângă Saturn iar după câteva secunde dispăru şi de pe monitorul Laboratorului. Exclamații de uimire se auziră simultan în sală. Camelia urmărea cu inima împietrită monitorul, pe care simularea sistemului solar continua, dar luminița ce corespundea navetei iubitului ei dispăruse.

***

Dragoş se ridică încet din patul conjugal, se duse tiptil lângă pătuțul lui Rareş şi-i dădu suseta. Gurița roşiatică a ghemotocului se deschise atât cât să primească bulbul de plastic apoi se închise la loc. Un rictus de mulțumire apăru fugar pe fața bebe-lui şi instinctiv supse de două ori bulbul susetei căzând apoi din nou

pradă somnului. Îi ridică păturica până sub bărbie şi-i aruncă un sărut imaginar cu vârfurile buzelor.

— O minune gândi Dragoş sufocat de dragostea ce-o simțea pentru el şi pentru Alina, fetița cu părul bălai.

Iubirea pentru Camelia femeia ce-i ținea inima pe jar şi acum după un deceniu de când o cunoscuse. Se lăsă într-un genunchi lângă pat şi-i privi şuvițele de păr blond arămiu ce-i acopereau fața. Le prinse cu vârfurile degetelor, încetişor să n-o trezească şi le aşeză într-o parte descoperindu-i fața. Privi cu dragoste fruntea ce adunase primele riduri, sprâncenele care încadrau atât de frumos ochii de smarald, închişi acum. Nasul uşor cârn dar semeț ce trona deasupra buzelor fermecătoare. Simțea că-l doare în piept de atâta iubire, câte îi oferise femeia asta. În astfel de clipe nu mai era sigur că ar trebui să plece. Cu toate asigurările repetate ale doctorului Dumitrescu, cu toate testele reuşite de cei de la tehnic simțea că nu-i prea corect, față de familia lui. Părea prea riscant ce avea de gând să facă. Dar motorul trebuia testat, testat cu un echipaj uman. Cine s-o facă dacă nu el? Ştia că e cel mai bun, aşa fusese întotdeauna. Doar că prioritățile din viața începuseră să se schimbe de când apăruse Camelia, apoi din nou după ce veni pe lume Alina, iar acum din nou când apăruse Rareş. Înainte nimic nu-l înfricoşa, acum doar gândul

că ar putea să nu-i mai vadă, îl speria. Se ridică şi ieşi, fără tragere de inimă, din cameră. Azi avea testare în centrifuga gravitațională, aşa că se grăbi la institut pentru a fi pregătit atunci când doctorul voia să înceapă.

— Dragoş, e cazul să fixăm o dată. Toate testele sunt bune, n-are rost s-o mai lungim.

— Bine, hotărâți dumneavoastră. Eu sunt pregătit oricând.

— Ştiu, asta. Dar m-am gândit că vrei să vorbeşti cu familia, să...

— Am vorbit cu soția, ea înțelege riscurile.

— Bine! Rămâne stabilit. Ia-ți liber până te caut eu.

***

Stătea lăsat pe spate în scaunul de pilotaj şi privea poza familiei. Camelia i-o dăduse înainte de salt. Mai avea 30 de minute până la terminarea resurselor de oxigen. În ultimele două ore, de când fusese aruncat în necunoscut, încercase totul. În van, motorul nu mai pornea. Nici nu avea cum, energia era la un nivel prea redus. Transmise ultimul mesaj acasă, asta dacă îl va intercepta cineva vreodată. Era departe, nu avea un punct de reper pentru a face o măsurătoare. Însă conform datelor obținute de la calculatorul de navigație, nu se mai afla în Calea Lactee. Cine ştie cât de departe fusese aruncat de ultimul salt. Nu era

claustrofob dar cabina navetei începuse să i se pară prea mică. De fapt era de înțeles fusese proiectată pentru acest salt. Cine s-ar fi gândit că avea să rămână blocat aici un timp. „Timp. Şopti Dragoş”. E unul din lucrurile care nu le avea acum. Privi din nou fața zâmbitoare a Claudiei, ochii albaştri ai Alinei şi zâmbetul inocent al lui Rareş „Niciodată n-o să-i mai strâng în brațe, NICIODATĂ”! Zbieră Dragoş şi lacrimile începură să-i invadeze ochii, apoi pluteau cristaline lipsite de gravitație în puținul aer ce-l înconjura... Ceda, asta nu era bine. Îşi spuse în minte, ştergându-şi lacrimile, dar ce mai conta? Nimeni nu-l vedea, nimeni nu-l va mai vedea vreodată. Nava îi va fi sicriul, orbecăind la infinit prin spațiu până când va întâlni vreun obstacol. Zâmbi trist gândindu-se la obsesia lui pentru spațiu. Întotdeauna îşi dorise să zboare în spațiu. „Ei bine, acum o faci pentru totdeauna. Sper că îți ajunge”! Strigă el într-un nou acces de furie neputincioasă.

— Atenție Nivelul oxigenului la nivel critic. Se auzi o voce robotică.

Dragoş apăsă câteva taste şi pe ecran îi apăru un şir lung de date. „ 8%. Cam 12 minute. Hmm, hai să mai încerc o dată blestematul ăsta de motor”. Reluă toată rutina de comandă pentru pornirea navetei, însă nu se întâmplă nimic. Doar că pe ecran apăru o nouă atenționare de nivel energie critic. „Asta e, se pare că aşa a trebuit să se termine”. Ridică din

nou poza şi o privi simţind cum ochii i se umezesc. „Cum naiba am ajuns aici? Aşa ceva nu trebuia să se întâmple”. Gândindu-se la zecile de teste ce ieşiseră bine. La naiba! Şi izbi cu pumnul în geamul lateral, o dată de două ori, până îi amorţi mâna. Privi din nou poza dar nu reuşi să vadă bine, ochii îi erau în ceaţă din cauza lacrimilor. Îşi şterse ochii cu dosul palmei şi privi iar poza. „Vă iubesc! Doamne cât vă iubesc”. Gândindu-se că-i era dor de ei, de familia lui. De glumele lor copilăreşti, de zâmbetul inocent al copiilor. Chiar şi de certurile lor, îi era dor. Îi era dor de ce simţea în prezenţa lor, în prezenţa ei. Lăsă capul pe consola din faţa lui şi strânse poza la piept. Deodată percepu un zgomot, ca un şuierat. Sau i se păruse şi imaginaţia îi juca feste? Nu se mişcă, dar îşi domoli respiraţia aproape uitând să mai respire. Da, se auzea ceva, un fel de şuierat. Ca şi cum un furtun era spart şi scăpa aer. „Ce mai contează acum”. Îşi zise, cu două minute mai repede sau mai târziu tot aia e. Apoi şuieratul se opri. Săltă capul curios uitându-se împrejur. Nu vedea şi nu auzea nimic. Pesemne că i se păruse. Puse totul pe seama stresului. Apoi simţi cum tensiunea îi creşte la cote maxime. Trapa laterală, cea prin care intrase în navetă se deschise. Instinctiv îşi duse mâna la gură într-o încercare disperată de a-şi ţine respiraţia. Dar nu se întâmpla nimic. În mod normal, frigul spaţiului, ar fi trebuit să-l omoare

instantaneu înainte ca lipsa aerului s-o facă. Dar ciudat, cu toate că uşa era deschisă larg, putea respira. „Aşa ceva e imposibil, să existe aer în spațiu? Probabil că visez, sunt inconştient şi visez”. Dar, după ce se ciupi de câteva ori de braț, îşi dădu seama că nu halucinează. „Dar cum”? Prin minte îi treceau zeci de ipoteze pe care le respingea la fel de repede precum apăreau. „Sunt mort şi asta-i ce se întâmplă după ce mori ? Sau se întâmplă ceva inexplicabil”. Privea cu groază la uşa deschisă spre neant. Pentru că dincolo de marginea navetei nu mai era nimic. Doar stelele se vedeau, la o distanță infinită, sclipind în negura spațiului. Se uită în jur după un obiect pe care să-l arunce afară. Voia să vadă ce se întâmplă. Desprinse masca de oxigen din amalgamul de curele şi fire ce-o însoțeau. Încolăci firele şi curelele în jurui, apoi o aruncă. Acesta zbură încetişor şi la aproximativ 2 metri se lovi de ceva invizibil, apoi căzu la fel de încet oprindu-se pe o podea invizibilă. Părul i se ridică pe ceafă şi pe antebrațe de spaimă. „Wow, ce mama... Unde mă aflu”?

***

Întins pe canapeaua confortabilă din cabinetul psihologului, Dragoş, încerca să-şi amintească ultima misiune. Undeva în spatele lui doctorița scria ceva în carnețelul ei.

— Să reluăm, din clipa în care îți aminteşti. După ce ai revenit pe pământ.

— Ciudat nu? Într-o clipă eşti undeva pierdut în spațiu iar în următoarea te trezeşti la uşa casei tale. Ce nebunie!

— Dragoş nu asta e rolul meu, eu nu judec. Eu doar te ajut să îți aduci aminte, te ajut să înțelegi, eventual să te ghidez acolo unde...

— Ştiu doctore, dar nu-i ciudat? Insistă Dragoş

— Deci ai ajuns la uşă? Ăsta e primul lucru ce ți-l aminteşti?

— Mă gândeam dacă toată cursa mea în spațiu fusese adevărată sau o închipuire. Apoi am observat că eram îmbrăcat în combinezonul de salt. Atunci mi-am dat seama că ceva nu e în regulă. Uşa s-a deschis şi Camelia a zbierat izbucnind în plâns şi mi-a sărit în brațe.

— Nu-ți aminteşti cum ai ajuns la uşa casei tale?

— Nu, parcă veneam de undeva. Ştiu că m-am simțit protejat, în siguranță.

— Poate fiind speriat de ultimul salt, acum că erai acasă, te-ai simțit în siguranță.

— Şi asta, dar parcă era şi altceva. Ca şi cum cineva îți ținea spatele, te apăra. Genul ăsta de siguranță.

— Altceva, îți aminteşti?

— Atunci când Camelia a deschis uşa şi mi-a sărit în brațe, eu n-am reacționat. N-am

îmbrățișat-o la rândul meu. Eu doar ziceam întruna „Nu suntem pregătiți”.

— Pentru că ultimul tău salt a fost dezastros? Poate ai găsit o defecțiune și de aceea ți-ai spus că nu sunteți pregătiți. Dar despre navă? Ce poți să-mi spui? Ți-ai amintit ceva?

— Uite, am primit zeci de întrebări de la Institut. Am „vorbit” și cu băieții veseli de la guvern. Și Dragoș ridică două degete îndoindu-le în semn de glumă. La fel le-am spus tuturor. Nu știu ce s-a întâmplat cu nava. Nu-mi aduc aminte să fi ieșit din ea. Adică hai să fim serioși cine ar fi ieșit? Era să fac, naibii, pe mine când trapa s-a deschis. Cum să faci un pas, dincolo de navetă, când vezi doar spațiul infinit?

— Bine, aș vrea să-ți propun o ședință de hipnoză.

— De acord, acceptă Dragoș după o perioadă de gândire, dar vreau ca soția mea să fie prezentă.

***

Dragoș o cuprinse în brațe pe Camelia băgându-și nasul în părul ei. Îi depuse un sărut la baza capului apoi trecu încet, încet s-o sărute pe gât întorcând-o cu fața spre el. O privi câteva clipe, scăldându-și iubirea în ochii ei verzi, apoi o sărută pe buze.

— Te iubesc.

— Te iubesc mai mult, mulțumesc că te-ai întors la mine.

— Apropo, vrei să-mi mai spui o dată ce s-a întâmplat la şedința de hipnoză? Ce mi-am amintit?

— Ai aterizat undeva la periferie şi ai dus nava la fier vechi.

— Aşa şi?

— Ai luat un taxi şi-ai venit acasă.

— Şi cu ce-am plătit?

— Eh pui şi tu atâtea întrebări. Zâmbi Camelia gudurându-se pe lângă el.

— Acuma serios, mi-am amintit ceva?

— Nu dragă, ți-am mai spus. N-ai reuşit să-ți aminteşti nimic.

***

Undeva într-un birou la Institut, Doctorul şi cei care asistaseră la şedința de hipnoză, semnau un document inscripționat „Strict Secret”. Nimeni nu avea să cunoască detaliile misiunii. Într-adevăr omenirea nu era pregătită încă. Doar un noroc chior făcuse ca naveta să ajungă într-o regiune a universului unde-şi făcea veacul o specie pacifistă. Avertismentul fusese clar. ***„Acolo sunt pericole ce nu le puteți gestiona încă. Nu sunteți pregătiți”.***